

[Aksel Larsen.]

miske problemer, har jeg endelig ved en langt mindre højtidelig lejlighed — jeg tror, det var nede i det tredje ting her i huset — hørt en, der var i stand til langt bedre end finansministeren at jonglere med ord uden egentlig at sige noget. Den højtærede minister gjorde intet som helst forsøg på at gå ind på de økonomiske kendsgerninger, jeg i min tale har belyst, støttet på officielle tal, endsige på at gendrive de kendsgerninger, de slutninger, jeg har draget af dem. Han polemiserede til en vis grad imod mine slutninger, men gjorde ikke forsøg på ved saglige argumenter, endsige ved økonomiske kendsgerninger, tal og statistik, at gendrive, hvad jeg har sagt. Jeg fastholder derfor, hvad jeg har sagt i min første tale, at det stadigvæk går galt med nationalbankens valutabeholdning, og jeg fastholder, at den forbedring i bytteforholdet, som ministeren påberåber sig og er så glad for, efter alt at dømme er så uhyggelig midlertidig, at man knap nok kan bruge udtrykket „i denne omgang“ om den, medmindre man med „i denne omgang“ her mener et tidsrum så langt som en omgang i en boksekamp.

Den højtærede finansminister erklærede i indledningen til sin tale, at han ville skam ikke forbigå Aksel Larsen denne gang. Finansministeren behøver ikke at tro, at jeg har det sådan, at jeg ikke kan tåle at blive forbigået. Ministeren synes at have taget fuldstændig fejl — jeg lægger vægt på dette ord —, han synes at have taget fuldstændig fejl. Han ved godt, hvad jeg har sagt, og hvad jeg har ment, men da han ikke ønskede at komme ind på det, lod han, som om han opfattede det anderledes, da han i indledningen til sin tale sagde, det står sp. 600:

„Det ærede medlem hr. Aksel Larsen beklagede sig i sin tale i forrige uge, over, at jeg aldrig havde tid til at diskutere med ham“.

Jeg har ikke beklaget mig over, at finansministeren aldrig har tid til at diskutere med mig. Jeg har gjort opmærksom på, at finansministeren, hver gang jeg i økonomiske debatter her har fremdraget spørgsmålet om Danmarks udenrigshandel i almindelighed og Englandshandelen i særdeleshed, højst har kunnet drive det til, at gå op på talerstolen og sige, at det har han ikke tid til at diskutere ved denne lejlighed, men det skal han gerne diskutere en anden gang. Han har aldrig vovet at diskutere Englandshandelen og dens betingelser og Englandshandelens indflydelse på vor valutasisua-

tion, vor forsyningssituation, vor økonomiske situation. Det vovede han heller ikke i går, ikke et ord derom. Jeg må gøre ministeren opmærksom på — selvom jeg godt ved, at ministeren er opmærksom —, at jeg til slut ganske kort sammenfattede mine udtalelser i, hvad der kan læses sp. 444 i fortrykket:

„Det er urigtigt, at fremstille det, som om vort lands økonomiske vanskeligheder os uforskyldt er kommet udefra. Det er Englandshandelen, kronesænkningen, oprustningen, alt hvad dermed står i forbindelse, herunder boykotningen af handelen med øst, der er årsagen“.

Og jeg tilføjede:

„Jeg har sagt det ved tidligere lejligheder, jeg gentager det som sagt nu, men jeg har mine tvivl om, hvorvidt den højtærede finansminister denne gang vil få tid til at gå ind i en debat om disse spørgsmål“.

Min tvivl var berettiget. Finansministeren fik ikke tid til at gå ind i en debat om disse spørgsmål. Jeg profeterer, at finansministeren aldrig vil vove at udtale sig om disse spørgsmål, aldrig; han ved nemlig, at vi har ret. Han ved, det er urigtigt, når han kommer med det postulat, at det er forholdene ude i verden, der er skyld i, at det ser så galt ud for os økonomisk her i Danmark. Han ved, vor achilleshæl hedder Englandshandelen, Englandspriserne, Englandsaftalerne, og derfor ønsker han ikke at diskutere.

For at gentage: Hvad er der galt ved denne Englandsaftale? Der er det galt, at man sælger danske landbrugsprodukter til England billigere, end man sælger dem til andre lande. Man sælger dem til England til lavere priser, end man kan opnå andetsteds, og man vil ikke tiltvinge sig tilstrækkeligt høje priser fra England.

Dernæst: man binder sig til at sælge størsteparten af vor landbrugseksport til England til disse lave priser.

For det tredje: man afslutter overenskomsten i sterling uden nogen valutaklausul sådan, at hvis England skærer sterling ned, kan Danmark ikke gøre vrøvl over at få sin betaling i den nedskårne sterling.

Og for det fjerde: der findes ingen som helst gensidighedsbestemmelse i Englandsaftalen, hverken hvad angår engelske leverancer til Danmark — ja, med undtagelse af kul- og koksftalen, men den bryder englenderne jo — eller med hensyn til priserne på engelske varer.

Må jeg gøre et forsøg på alligevel at få finansministeren til at udtale sig om det.